

breaking dawn

hajnalhasadás

fine
selection

STEPHENIE MEYER

...

Egy másodpercre megpillantottam Edward tükörképét – mellette egy sötét hajú szépséggel. A lány bőre tejfehér volt, szeme hatalmas az izgalomtól, s sűrű szempilla keretezte. A fényes, fehér ruhájának karcsú szabásvonala az uszálynál ravaszul kiszélesedett, majdnem úgy, mint egy fordított kála, s olyan ügyesen szabták, hogy a lány teste elegánsnak és kecsesnek látszott, miközben mozdulatlanul állt.

Még mielőtt pisloghattam volna, és a szépség helyét újra én vettem volna át, Edward hirtelen megfeszült, és gépiesen a másik irányba fordult, mintha valaki a nevét kiáltotta volna.

– Ó! – mondta. Szemöldökét egy pillanatra összeráncolta, de aztán arca ugyanolyan hirtelen elsimult.

Egyszeriben sugárzó mosoly terült szét az arcán.

– Mi az? – kérdeztem.

– Meglepetés nászajándék.

– Tessék?

Nem felelt, csak újra táncolni kezdett, ellenkező irányba terelve-forgatva, mint az előbb, el a fényektől, a táncparkettet körülvevő éjszótét sávba siklott velem.

Meg sem állt az egyik hatalmas cédrus sötét árnyékáig. Akkor egyenesen a legfeketébb foltra nézett.

– Köszönöm – mondta a sötétségnek. – Ez nagyon... kedves tőled.

– A Kedves a második keresztnévem – felelt a fekete éjszakából egy ismerős, reszelős hang. – Szabad?

A torkomhoz kaptam, és ha Edward nem tartott volna, garantáltan összeesem.

– Jacob! – fulladoztam, egy kis levegőhöz jutva. – Jacob!

– Szevasz, Bells!

Arra botorkáltam, amerről a hangját hallottam. Edward erősen tartott a könyökömnél fogva, amíg két másik erős kéz el nem kapott a sötétben. Jacob bőre égetett a vékony szaténruhán keresztül, amikor magához ölelt. Meg sem próbált táncolni; csak ölelt, én pedig a mellkasába fúrta az arcomat. Lehajolt, hogy arcát a fejem búbjához szorítsa.

– Rosalie sosem bocsátja meg, ha nem táncolok vele, ahogy az illik – motyogta Edward, amiből tudtam, hogy magunkra hagy bennünket. Ez volt az ő nászajándéka nekem – ez a pillanat Jacobbal.

– Jaj, Jacob! – Most már sírtam. Képtelen voltam tisztán kiejteni a szavakat. – Köszönöm.

– Hagyd abba a pityergést, Bella! Tönkreteszed a ruhádat. Csak én vagyok az.

– Csak? Jaj, Jake! Most már minden tökéletes.

Felhorkantott.

– Na ja! Indulhat a buli. Végre megjött a vőlegény tanúja.

– Most már itt van *mindenki*, akit szeretek.

Éreztem, ahogy az ajka a hajamhoz ér.

– Sajnálom, hogy elkéstem, kedvesem.

– Annyira örülök, hogy eljöttél!

– Épp azt akartam.

A vendégek felé pillantottam, de a táncosok eltakarták előlem Jacob apját.

– Billy tudja, hogy itt vagy? – De mire kimondtam, rájöttem, hogy nyilván előre tudta, csakis ez lehet korábbi ünnepélyes arckifejezésének magyarázata.

– Sam biztosan elmondta neki. Majd odamegyek hozzá, ha... ha vége a bulinak.

– Annyira boldog lesz, hogy itthon vagy!

Jacob egy kissé elhúzódott és felegyenesedett. Egyik kezét a gerincem tövén hagyta, a másikkal pedig megragadta a jobb kezeimet, és az övével együtt a mellkasára tapasztotta. Tenyerem alatt éreztem a szívverését, és biztos voltam benne, hogy nem véletlen tette oda a kezemet.

– Nem tudom, jut-e nekem több ennél az egy táncnál – mondta, és lassan körözni kezdett velem, fittyet hányva a hátunk mögül jövő zene tempójára. – Legjobb lesz, ha nem pazarlom el.

Szívdobbanása ritmusára moztunk.

– Örülök, hogy eljöttem – mondta Jacob halkán egy perc elteltével. – Nem hittem volna. De jó látni téged... még egyszer. Nem is annyira szomorú, mint gondoltam.

– Nem akarom, hogy szomorú légy.

– Tudom. És nem azért vagyok itt ma éjjel, hogy lelki-furdalásod legyen.

– Dehogy. Boldog vagyok, hogy eljöttél. Ennél szebb ajándékot nem is kaphattam volna tőled.

Felnevetett.

– Még szerencse, mivel nem volt időm megállni igazi ajándékot venni.

A szemem időközben hozzászokott a sötéthez, és most már az arcát is ki tudtam venni, igaz, magasabbról nézett le rám, mint gondoltam volna. Lehetséges, hogy még mindig nő? Már meghaladta a két métert is, az biztos. Megkönnyebbülés volt újra látni ismerős vonásait, magas arccsontját, ennyi idő elteltével – mélyen ülő szemeire árnyékot vetett dús, fekete szemöldöke, telt ajka szarkasztikus mosolyra húzódott hófehér fogsora fölött, ami nagyon is illett beszédmódjához. A szeme sarka megfeszült – óvatos. Láttam rajta, hogy ma este *nagyon* óvatos. Megtett minden tőle telhetőt, hogy boldoggá tegyen, hogy ki ne szaladjon a száján, mindez mibe került neki.

Soha semmit nem tettem, amivel kiérdemelhettem volna egy olyan barátot, mint Jacob.

– Mikor döntötted el, hogy visszajössz?

– Tudatosan vagy tudat alatt? – Nagy levegőt vett, mielőtt felelt volna az önmagának feltett kérdésre. – Nem igazán tudom. Azt hiszem, már egy ideje errefelé vándoroltam, talán mert ide tartottam. De csak ma reggel kezdtem el igazán *rohanni*. Nem tudtam, ideérek-e – nevetett. – El sem tudod képzelni, milyen fura érzés újra két lábon járni! És a ruha! Aztán még bizarrabb, mert elfelejtettem, milyen viselni, és nem számoltam vele. Kijöttem a gyakorlatból az egész emberesdivel.

Lassan forogtunk körbe-körbe.

– Azért kár lett volna, ha nem látlak így. Megérte a hosszú utat. Hihetetlenül nézel ki, Bella! Olyan gyönyörű vagy!

– Alice nagyon sokat dolgozott ma rajtam. És a sötét is előnyömre válik.

– Tudod, hogy nekem nincs olyan sötét.

– Igaz. – Vértenger érzékek. Az ember könnyen megfélelkezett arról, mikre képes, annyira emberinek tűnt. Főleg most.

– Levágtad a hajadat – jegyeztem meg.

– Aha. Tudod, így egyszerűbb. Gondoltam, érdemes kihasználnom, hogy van kezem.

– Jól áll – füllentettem.

Felhorkant.

– Na persze. Saját kezűleg fodrászkodtam egy rozsdás konyhai ollóval. – Egy pillanatig szélesen vigyorgott, aztán elhalványult a mosolya. Arckifejezése komolyabb lett. – Boldog vagy, Bella?

– Igen.

– Akkor oké. – Éreztem, ahogy megrándul a válla. – Gondolom, ez a lényeg.

– Te hogy vagy, Jacob? Most komolyan.

– Jól vagyok, tényleg. Többé nem kell miattam aggódnod. Le-szállhatsz Sethről.

– Nem csak miattad hívogatom. Kedvelem Sethet.

– Jó srác. Jobb társaság, mint egyesek. Én mondom, ha megszabadulhatnék a fejemben karattyoló hangoktól, nagyjából tökéletes dolog volna farkasnak lenni.

Olyan murisan hangzott, hogy nevetnem kellett.

– Na persze, az én fejemben sem hajlandók elhallgatni.

– Nálad ez azt jelenthetné, hogy bediliztél. Persze én mindig is tudtam, hogy bolond vagy – ugratott.

– Kösz szépen.

– Az örület valószínűleg egyszerűbb, mint osztozni a falkaszel-lemben. A bolond ember hangja nem uszít rád bébiszittert.

– Mi van?

– Sam odakint van. És még néhányan. Tudod, biztos, ami biztos.

– Miért, mi történhet?

– Ha, mondjuk, nem tudnám visszafogni magam, vagy ilyesmi. Ha úgy döntök, tönkreteszem a bulit. – Megvillantott egy mosolyt, erre a számára valószínűleg kellemes gondolatra. – De nem azért vagyok itt, hogy tönkretegyem az esküvődet, Bella. Azért jöttem, hogy... – Elhallgatott.

– Hogy tökéletessé tedd.

– Ez már magas nekem.

– Ugyan már, amikor így megnőttél?

Felmordult faviccem hallatán, majd felsóhajtott.

– Csak azért vagyok itt, hogy a barátod legyek. A legjobb barátod, még egyszer, utoljára.

– Samnek jobban kéne bíznia benned.

– Hát, lehet, hogy én vagyok túl érzékeny. Talán mindenképpen eljöttek volna, hogy Sethre vigyázzanak. Elég sok vámpír nyüzsög itt, és Seth elég lazán veszi a dolgot.

– Seth tudja, hogy nincs veszélyben. Ő jobban megérti Cullenét, mint Sam.

– Hát persze – hagyta rám Jacob békítően, hogy megelőzze a veszekedést.

Furcsa volt, hogy ennyire diplomatikus.

– Sajnálom, hogy nem tudsz megszabadulni azoktól a hangoktól – mondtam. – Bárcsak segíthetnék!

– Nem annyira rossz. Csak egy kicsit nyafogtam.

– És te... boldog vagy?

– Majdnem. De ne foglalkozzunk velem! Ma te vagy a sztár – heherészett. – Fogadjunk, hogy élvezed! Végre a figyelem középpontjában lehetsz.

– Aha. Lubickolok benne.

Felnevetett, majd elnézett a fejem felett. Ajakbiggyesztve tanulmányozta a parti vibráló ragyogását, a táncosok elegáns kavargását, a girlandokból pergő szirmok libegését. Én is odanéztem, ahová ő. Az egész mintha nagyon távol lett volna ettől a sötét, csendes helytől. Mintha egy üveggömbben figyelném a hópelyhek fehér kavargását.

– Meg kell hagyni – jegyezte meg Jacob –, tudják, hogyan kell bulizni.

– Alice utánozhatatlan. Nagyon tud.

– Vége a számnak – sóhajtott Jacob. – Szerinted lehet szó még egy táncról? Vagy az már túlzás?

Erősebben szorítottam magamhoz.

– Addig táncolok veled, ameddig csak akarsz.

Felnevetett.

– Na, az érdekes lenne. Azt hiszem, jobb, ha megelégszem két-tővel. Nem akarom, hogy kipletykáljanak.

Újra forogni kezdtünk.

– Azt hinné az ember, hogy már megszoktam a tőled való búcsúzkodást – motyogta.

Hatalmas gombóc nőtt a torkomban.

Jacob komoran nézett rám. Ujját végighúzva az arcomon letörölte a könnyeimet.

– Nem neked kellene sírnod, Bella.

– Esküvőkön mindenki sír – feleltem ostobán.

– Ezt akarsz, nem?

– De.

– Akkor mosolyogj!

Megpróbáltam, ő pedig grimaszom láttán elnevette magát.

– Igyekszem majd így emlékezni rád. Úgy teszek, mintha...

– Mintha mi? Mintha meghaltam volna?

Összeszorította a fogát. Láthatóan küzdött magával – hiszen azon iparkodott, hogy jelenlétét ajándékká, s ne ítéletté tegye. Tudtam, mit akar mondani.

– Nem – felelt végül. – De a lelki szemeim előtt ilyen maradsz. Kipirult arcú. Dobogó szívű. Kétballás. Meg minden.

Szándékosan a lábára tapostam, amilyen erősen csak tudtam.

Elmosolyodott.

– Ez az én Bellám.

Aztán belekezdett valami másba, de végül összeszorította az ajkait. Megint csak fogcsikorgatva küzdött a szavakkal, melyeket nem akart kimondani.

Régebben olyan egyszerű volt Jacobbal! Természetes, mint a lélegzés. De amióta Edward visszatért az életembe, állandósult a feszültség köztünk. Mert – legalábbis Jacob szemében – azzal, hogy Edwardot választottam, a halálnál is rosszabb sorsot választottam, vagy valami azzal egyenlőt.

– Mi az, Jake? Csak mondd el! Mindent elmondhatsz nekem.

– Nekem... nincs mit mondanom.

– Ne csináld már! Ki vele!

– Pedig igaz. Nem mondani... hanem kérdezni akarok valamit. Olyasmit, amire neked kell felelned.

– Ki vele!

Még egy percig küszködött, majd kifújta a levegőt.

– Nem volna szabad. Nem számít. Csak olyan betegesen kíváncsi vagyok.

Értettem, hiszen olyan jól ismertem.

– Nem ma éjjel fog megtörténni, Jacob – suttoztam.

Jacob még mániákusabban viszonyult ember létemhez, mint Edward. Számára kincs volt minden egyes szívdobbanásom, tudván, hogy meg van számlálva.

– Hű! – mondta, s megpróbálta leplezni megkönnyebbülését. – Hű! Újabb szám kezdődött, de ezúttal nem vette észre a váltást.

– Mikor? – suttogtam.

– Nem tudom biztosan. Talán egy-két hét múlva.

Hangja megváltozott, provokáló, gúnyos éle lett.

– Mire vártok?

– Egyszerűen nem akartam a nászutamat fájdalmas vonaglással tölteni.

– Inkább mivel töltened? Sakkozással? Hehe.

– Nagyon vicces.

– Csak hülyülök, Bells. De most őszintén, nem értem, mire jó ez. Nem lehet igazi nászutad a vámpíroddal, akkor minek az egész

hercehurca? Nevezzük nevén a gyereket! Nem ez az első alkalom, hogy elhalasztod a dolgot. Bár ez jó – mondta hirtelen elkomolyodva. – Ne érezd kínosan magad miatta!

– Nem halasztok el semmit – csattantam fel. – És igenis, *lehet* igazi nászutam. Megtehetek bármit, amit csak akarok. Szállj már le a témáról!

Hirtelen félbeszakította lassú körözésünket. Egy pillanatra azt hittem, talán végre észrevette, hogy megváltozott a zene, és lázasan agyaltam, hogy simítsam el ezt a kis összezördülésünket, mielőtt elbúcsúzik tőlem. Nem szabad ilyen hangulatban elválnunk.

Most azonban furcsa, zavarodott borzadállyal meredt rám.

– Tessék? – lihegte. – Mit mondtál?

– Miről? Jake? Mi a baj?